

Arrest

nr. 142 056 van 27 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat S. SAROLEA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde moslim te zijn van Arabische origine, de Syrische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Beiroet, Libanon op 19 juni 1966. Uw moeder is een Koerdische Libanese en uw vader een Syriër. Tot uw zestiende heeft u in Libanon gewoond. In heel die periode zou u geen nationaliteit gehad hebben omdat uw vader vond dat u hiervoor eerst de koran moest kunnen lezen. U had een zeer slechte relatie met uw vader.

In 1981 ging u naar Duitsland met een asielrelaas dat u door een smokkelaar werd ingefluisterd. U hanteerde er de persoonsgegevens van (J.O.A.). Uw moeder vertelde u voor uw vertrek dat wanneer u de leeftijd van veertig jaar zou bereikt hebben er een man naar u zou komen om na te gaan of u in staat was de koran te lezen. Uw asielaanvraag werd geweigerd.

U huwde in 1990 een Duitse dame van Joodse origine, (J.J.E.L.Y.) en scheidde van haar in 1995. Toen u de leeftijd van veertig jaar bereikt had, kwam er een man bij u langs die samen met u de koran las. U ontdekte op dat moment de echte volgorde van de koran en beseftte dat de islamitische geleerden de koran niet correct neergeschreven hadden met het oog op de commercialisering van de islam. Uw vader had deze ontwikkeling via uw familie vernomen en besloot u te laten registreren in Syrië in 2002. Hij wist immers dat heel de Islamitische wereld zou ontploffen en tegen u zou opstaan wanneer u de koran zou herschrijven. Als u geregistreerd was als Syriër kon de Syrische overheid u naar zijn grondgebied terugtrekken om u te beschermen. De Duitse autoriteiten zouden uiteindelijk via uw broers erachter gekomen zijn dat u de Syrische nationaliteit had.

Op 20 augustus 2010 werd u naar Syrië gedeporteerd. De Duitsers zouden de koran namelijk in een bepaalde volgorde afgedrukt hebben en u kon bewijzen dat deze volgorde niet juist was. Omwille van deze reden besloten ze u het land uit te zetten.

U bent geland op de internationale luchthaven van Damascus. U werd daar naar een vreemdelingen centrum doorverwezen. Uw vader werd opgeroepen u te identificeren. Na verschillende ondervragingen op de verschillende veiligheidsdiensten mocht u beschikken. U had uw legerdienst afgekocht. U ging in Saqba, Riff Damascus naast de moskee wonen. Elke dag kwamen de demonstranten dode en gewonde mensen naar de moskee brengen. U ging niet naar de moskee. De mensen in de wijk begonnen u te haten en dachten dat u Alawiet was. Op een dag patrouilleerde het leger in uw straat en u begroette hen. De mensen in de straat hoorden uw begroeting en leidden eruit af dat u samenwerkte met de overheid. De volgende dag had het leger al de ramen van de huizen vernield behalve die van u. De overheidsdiensten hadden uw deur gespaard omdat Bashar al Assad u niet rechtstreeks wilde vermoorden, maar dit via de revolutionairen wilde bewerkstelligen. De overheid viseerde u immers omwille van de volgorde van de Koran die u ontdekt had. De wijkbewoners kwamen naar uw huis en scholden de zus van Bashar al Assad uit om u tot een confrontatie te bewegen. U steunde echter de opstandelingen, maar u wou niets zeggen omdat u vreesde dat de inlichtingendiensten dit zouden vernemen. Om dit vermoeden, dat de inlichtingendiensten zouden kunnen hebben, tegen te gaan schreeuwde u onder de douche: "Er is geen god behalve Bashar." Maar in uw hart vroeg u zich af: 'Waar ben je God?'. De dag nadat de wijkbewoners aan uw deur stonden, lag er een tenue van een strijder voor uw deur. Men verwachtte dat u met de rebellen zou meevechten: ofwel was u voor de revolutionairen ofwel ertegen. U had opgemerkt dat er te weinig verbandgaas aanwezig was in de moskee om de gewonden mee te verzorgen. U opperde het volgende idee tegen één van de opstandelingen: als iedereen van het dorp op dezelfde dag naar Damascus zou gaan en een stuk gaas meeneemt, dan zou men binnen de kortste keren een hele kamer vol verbandgaas hebben. Dit gesprek zou de moekhabarat (inlichtingendienst) ter ore gekomen zijn. Verder maakte u aantekeningen in de Koran op basis waarvan u de bewoners mobiliseerde dingen tegen de overheid te doen. De dag voor uw vertrek uit Syrië, op de grens met Turkije, werd u door mannen van het Vrij Syrisch Leger aangehouden. Deze wilden u executeren, maar werden opgebeld door een zeker (A.) die zei dat ze u moesten vrij laten. De mannen van het Vrij Syrisch Leger excuseerden zich en lieten u gaan. U heeft Syrië verlaten op 12 augustus 2012 met de auto. U reisde via Turkije, Griekenland, Spanje en Frankrijk naar België. U vroeg hier op 11 oktober 2012 een eerste keer asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een origineel militair boekje, een origineel rijbewijs, een origineel uittreksel uit het geboorteregister. U legt eveneens kopies neer in verband met uw psychische toestand en een verkoopovereenkomst van een huis.

Op 29 november 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 maart 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Op 28 november 2014 diende u uw tweede asielaanvraag in. U verklaart hier vijf tot zes keer naar een ander centrum verplaatst te zijn omwille van uw religieuze overtuigingen en zelfs met de dood bedreigd te zijn. Sommigen van uw bedreigers waren afkomstig van Afghanistan en anderen van Irak. Er werd zelfs een 'fatwah' over u uitgesproken om u te doden. U weet niet in welk centrum dit was. U verklaart dat u na het incident in het centrum besloot om atheïst te worden. U poneert dat u zelfs in een democratisch land als België bedreigd wordt omwille van uw geloof en dus kan men wel begrijpen wat met u zal gebeuren in een land als Syrië, zo luidt het. De islamieten vechten onder elkaar en zullen een atheïst als u zeker doden. U neemt medicijnen en weet niet altijd wat u zegt. Over uw ziekte wenst u evenwel niet te spreken. U legt een brief neer van uw advocaat die een overzicht geeft van uw situatie en van Syrië in het algemeen. Tevens legt u een attest neer van de Syrische ambassade die bevestigt dat u de Syrische nationaliteit bezit en een attest van de Libanese ambassade waaruit blijkt dat een Libanese moeder die gehuwd is met een vreemdeling haar nationaliteit niet doorgeeft aan haar

kinderen en dat het feit geboren te zijn op Libanees territorium niet het recht geeft op de Libanese nationaliteit.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet en daarop voortbouwt (Vragenlijst DVZ d.d. 4 december 2014, vraag 15). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig was en uw verklaringen in hun geheel elke logica en plausibiliteit misten. U werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uit aanwezige informatie gebleken was dat u zich schuldig had gemaakt aan een ernstig misdrijf. Zo blijkt u tijdens uw verblijf in Duitsland jarenlange gevangenisstraffen te hebben opgelopen: o.m. drie jaar en zes maanden wegens poging tot doodslag, wegens heroïnebezit, geldboete wegens diefstal, zes maanden voorwaardelijk wegens diefstal, twee jaar en zes maanden wegens doodslag met voorbedachte rade, verkrachting en poging tot verkrachting, een jaar voorwaardelijk wegens slagen en verwondingen, tien maanden wegens diefstal en elf maanden wegens diefstal. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Deze beslissing heeft dan ook kracht van gewijsde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe overtuigende documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die ertoe nopen uw asielverzoek in overweging te nemen. U legt documenten neer die uw nationaliteit moeten bewijzen, maar deze is niet in twijfel getrokken geweest. In uw eerste aanvraag poneerde u door de overheid vervolgd te worden omdat u de echte volgorde van de koran had ontdekt en door de rebellen omdat zij dachten dat u alawiet was omdat u niet naar de moskee ging. Uw verklaringen over het feit dat u de koran in vraag stelde, over het feit dat u ervan beschuldigd werd geen soenniet meer te zijn etc. werden allen ongeloofwaardig bevonden. Dat u heden stelt dat u in België problemen kende en herhaalt dat u in geval van terugkeer problemen zou kennen omwille van uw (gebrek aan) geloof, kan dan ook niet overtuigen. De nieuwe elementen die u heden aanhaalt, betreffen louter verklaringen van uwentwege en bouwen verder op de reeds ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u eerder aanhaalde (Vragenlijst DVZ dd. 4 december 2014, vraag 15). Er werd geen geloof gehecht aan enige vervolging omwille van religieuze motieven. U dient er zich rekenschap van te geven dat uw asielrelaas ongeloofwaardig bevonden werd door de Raad en dat deze beslissing kracht van gewijsde heeft. Het louter voortborduren op uw reeds ongeloofwaardig bevonden relaas kan dan ook bezwaarlijk plots wel overtuigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen

aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 55/2, 55/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij ter ondersteuning van zijn nieuwe asielaanvraag zijn eigen situatie en geloof en de evolutie van de veiligheidssituatie in Syrië aanvoerde, dit in het bijzonder voor zij die de religieuze voorschriften niet naleven. Verzoeker legde uit dat hij zichzelf als atheïst beschouwt en dit werd vermeld in de brief van zijn advocaat in het administratief dossier. Hij voerde daarnaast zijn lange verblijf in het buitenland aan. Hij zal in zijn land worden beschouwd als buitenstaander.

Dat zijn problemen met het vrije Syrische leger ongeloofwaardig werden beoordeeld is niet afdoende om te oordelen dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft. Verzoeker citeert Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) waarin gesteld wordt dat de analyse van de geloofwaardigheid niet de kern uitmaakt van de analyse van een asielaanvraag. Dat de veiligheidssituatie in Syrië is verslechterd is ook een nieuw element. Verzoeker wijst op de toename van het conflict en stelt dat verweerder geen informatie toevoegde over veiligheidsproblemen voor diegenen die zichzelf als atheïst beschouwen. Volgens informatie van het *UK Home Office* en UNHCR vormen religieuze minderheden en personen die als tegenstanders van de niet-statelijke actoren worden gezien een belangrijk doelwit. Verzoeker heeft op basis van zijn geloofsovertuiging en de veiligheidssituatie in Syrië een vrees voor vervolging.

Verzoeker stelt: *"Op basis van het artikel 55/4 van de vreemdelingenwet evenals van het artikel 17 van die richtlijn mocht de eiser uitgesloten zijn voor het plegen van "ernstig misdrijf".*" Vervolgens geeft hij een theoretische uiteenzetting omtrent het verschil tussen de uitsluitingsgronden voor de subsidiaire beschermingsstatus en de vluchtelingenstatus. Verzoeker betoogt dat zijn uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus niet *per se* betekent dat hij onder de uitsluitingsgronden van de vluchtelingenstatus valt. Hij voert aan dat de Raad een aparte analyse moet maken om te bepalen of hij onder de uitsluitingsgronden van de vluchtelingenstatus valt. Vervolgens betoogt hij op omstandige wijze waarom hij omwille van de proportionaliteitstoets niet mag worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Wat de ernst van de misdrijven betreft, wijst verzoeker erop dat hij *"nooit tot meer dan 3 jaren en 6 maanden veroordeeld werd, zelf indien de feiten die aangehaald zijn mogen als zwaar beschouwd zijn"*. Verder betoogt hij dat het administratief dossier geen informatie bevat over de omstandigheden van de straffen en over mogelijke verzachtende omstandigheden of verschoningsgronden. Dat verzoeker ernstige psychiatrische problemen kent wordt door verweerder niet betwist. Hij legde hierover reeds documenten

neer in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker werd meermaals veroordeeld doch al zijn straffen werden uitgezeten. Hij ontvluchtte Duitsland niet om zijn aansprakelijkheid te vermijden, heeft zijn leven gebeterd en kent geen problemen met de Belgische overheid. Het gevolg van de uitsluiting is dat verzoeker naar zijn land mag worden teruggezonden. De veiligheidssituatie is er voor hem, zeker omdat hij zich als atheïst beschouwt, bijzonder gevaarlijk. Derhalve is de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van verzoeker onevenredig.

2.1.2. Verzoeker legt door middel van een aanvullende nota medische documenten neer ter staving van zijn psychologische en psychiatrische problemen. Deze elementen moeten volgens hem in aanmerking worden genomen om de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van de door hem gepleegde feiten te beoordelen.

2.2.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en op omstandige wijze uiteenzet waarom hij niet onder de uitsluitingsgronden van de vluchtelingenstatus valt, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou kunnen zijn aangezien verzoeker noch tijdens zijn eerste asielprocedure, noch tijdens onderhavige asielprocedure van de vluchtelingenstatus werd uitgesloten.

2.2.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.3. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd bij arrest nr. 121 115 van 20 maart 2014 van de RvV, zoals opgenomen in het administratief dossier (map eerste aanvraag), geoordeeld dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven die hij tijdens deze eerste asielaanvraag aanvoerde. Tevens werd hierin geoordeeld dat verzoeker op basis van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, en dit op basis van de volgende motieven:

“De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Duitsland verschillende gevangenisstraffen heeft opgelopen, onder meer 3 jaar en 6 maanden wegens poging tot doodslag, 1 jaar en 6 maanden wegens slagen en verwondingen en drugsbezit, 8 maanden voorwaardelijk wegens heroïnebezit, 6 maanden voorwaardelijk wegens diefstal, 2 jaar en 6 maanden wegens doodslag met voorbedachte rade, verkrachting en poging tot verkrachting, 1 jaar voorwaardelijk wegens slagen en verwondingen, 10 maanden wegens diefstal en 11 maanden wegens diefstal. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat de door verzoeker gepleegde misdrijven als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet dienen te worden gekwalificeerd en dat verzoeker derhalve dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat verzoeker sindsdien zijn leven zou hebben gebeterd doet geen afbreuk aan het voorgaande.”

Verzoeker diende tegen het voormelde arrest van de RvV geen cassatieberoep in. Derhalve geniet dit arrest kracht van gewijsde. Waar verzoeker stelt dat zijn psychiatrische problemen moeten meespelen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn tijdens de eerste asielaanvraag uiteengezette relaas en bij de ernst van de door hem gepleegde misdrijven en waar hij de ernst van deze misdrijven en de proportionaliteit van de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in twijfel trekt, dient te worden opgemerkt dat dit betoog, dat in wezen is gericht tegen de weigeringsmotieven van het voormelde arrest van de RvV, *in casu* niet dienstig is. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.2.5. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag, geen verklaringen heeft afgelegd en evenmin documenten neerlegt die de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van de indertijd aangevoerde asielmotieven zouden kunnen herstellen. Ten aanzien van de documenten ter staving van zijn nationaliteit wordt in de bestreden beslissing immers met recht opgemerkt dat deze nationaliteit niet werd betwijfeld en voor het overige kunnen in het dossier geen elementen worden ontwaard die van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag zouden kunnen herstellen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij in Syrië zou worden beschouwd als buitenstaander, dient te worden vastgesteld dat in het schrijven van zijn advocaat in het administratief dossier inderdaad wordt vermeld dat verzoeker weet dat hij altijd als vreemdeling zal worden beschouwd in een land dat hij niet kent en waarin hij niet opgroeide (stuk 5). Dat hij op basis hiervan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd maakt hij echter geheel niet aannemelijk. Zo haalde hij dit zelf niet aan wanneer hij werd ondervraagd over de nieuwe elementen waarop hij zijn tweede asielaanvraag baseert (*ibid.*, nr.15-20). Bovendien toont hij niet *in concreto* aan dat of onder welke omstandigheden hij ingevolge zijn verblijf in het buitenland zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd in zijn land van herkomst.

In zoverre verzoeker daarnaast herhaalt dat hij zichzelf beschouwt als atheïst en poneert dat hij daardoor zal worden geviséerd in zijn land van herkomst, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een loutere verklaring van zijnentwege betreft en dat aan deze verklaring geen geloof kan worden gehecht gezien hij ook reeds in de eerste asielaanvraag ten onrechte poneerde dat hij om religieuze redenen en een gebrek aan geloof problemen zou kennen indien hij zich naar zijn land van herkomst zou begeven. Daar hij zich opnieuw beroept op loutere verklaringen inzake zijn religie, kan dit bezwaarlijk worden aanzien als element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kon zijn beweerde geloofsovertuiging bovendien

andermaal niet hardmaken. Hij beweerde immers dat hij atheïst zou zijn geworden naar aanleiding van een concreet incident in een opvangcentrum doch kon niet eens preciseren in welk opvangcentrum dit incident zou hebben plaatsgevonden (*ibid.*, nr.15). Hoe dan ook legt hij geen bewijzen neer van zijn voorgehouden geloofsovertuiging, blijkt hij over geen concrete indicaties of bewijzen te beschikken dat men hiervan in zijn land op de hoogte zou zijn en beperkt hij zich tot het op louter hypothetische en algemene wijze poneren dat hij als atheïst zou worden gedood in zijn land (*ibid.*, nr.16). Verzoeker toont derhalve geheel niet aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *in concreto* zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. De algemene informatie die hij in dit kader citeert in het verzoekschrift kan evenmin volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ingevolge zijn loutere aanwezigheid en geloofsovertuiging een concrete en persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren. Deze informatie is van algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat personen van een religieuze minderheid een verhoogd risico lopen om te worden geviséerd, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat verzoeker ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd.

Verzoeker wijst verder herhaald op de verslechterde veiligheidssituatie in Syrië en op het verhoogd risico dat hij daarbij als atheïst zou lopen. Daar hij overeenkomstig artikel 55/4 van de vreemdelingenwet werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, waaruit - minstens impliciet - kan worden afgeleid dat hij omwille van de situatie in Syrië vooreerst werd "ingesloten" als subsidiair beschermde (cf. *"Hoewel u afkomstig bent uit Syrië kan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend"*, beslissing CGVS van 29 november 2011), is dit betoog echter niet dienstig en maakt het de kans niet aanzienlijk groter dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werkt voor het overige niet uit op welke wijze of in welke mate zijn psychische problemen een nieuw element zouden betreffen dat de kans aanzienlijk groter zou maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.6.1. Bij gebreke aan elementen in de voormelde zin, neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet het asielerzoek niet in overweging en oordeelt hij op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om

aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.6.2. Ter terechtzitting verklaart verweerder dat er geen betwisting is inzake de Syrische nationaliteit van verzoeker. Tevens verklaart verweerder dat de situatie in Syrië beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/4, §2, c.

2.2.6.3. De motivering in de bestreden beslissing die stelt: *“Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”* is contradictorisch met de vaststelling dat hij – minstens impliciet – werd “ingesloten” als subsidiair beschermde.

De beslissing behelst aldus een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan hersteld worden en dient overeenkomstig artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS